

עין משפט
נר מצוה

עד.

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

(6) (נטולת רש"ש).

הנהרות הב"ה

(6) נ"ב ודקא אפרינהו
והמיתו:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה א' דאמרי
בר יוס' שני הנה. וקשה
ל' ה' כה' לא' כני' שלמי
דרי' הענין היה נחמתי חייב
וחי' ככלל מה דמשני אלא
דאמרי אקדומי וכו'.
רש"י ד"ה דמקדמי דכל
שקדס שאלת מה שיהיה
לסעד נעשה מעשה פני.
והר"ל לרש"י לפרש דמאמרי
שקדסות שאלת שפיעו
נעשה המעשה וכו'.

דפרכינן לעיל בתר דמפקי ליה לחירות דמי עין בעי לשלומי ליה
ויכולין לומר לטובתו באלו דלאמר ב' היו בודקין (פסדירן מה). דיכולין
לומר לאוסרה על בעלה באלו וי"ל דלמא דמקי לה השאט במיפק
והומה מפיקין דליירי כשעמד כבר בדיו ומתחמא כבר נתפרסם
הדבר שאלה העבד לחירות והרב
בעלזו מודה דקמני שהרב אומר
כך שעמד בדיו וכל עיקר שבאין לדון
עכשיו לפי שהעבד מונע דמי עינו
וממין את הרב לדון ורבו מודה לו
דמי שני לך כי אלו סהדי לא אלו
אלא לגרע כמו של עבד שאס יבאו
עדים על דמי עינו לא יהיה ממש
בדבריהם ויודעים הם שיבאו עדים
אבל מעיקרא לא הוה ידעין דמיירי
כשעמד בדיו אפי' הרב מודה כמה
פעמים לרין העבד לעדים דמודה
בגוס פטור משום הכי פריך שפיר
בתר דמפקי ליה לחירות כו' וכו'
למה דתק אבני לאוקמי לסיפא
במיפק והומה כיון דנעמד בדיו
מוקמין לה יאמר שהעבד מונעו
דמי עינו והרב מודה לו דמי עינו
והביא עבד עדים דהפיל את שני
וסימא את עינו וכלו עדים והימנע
ו"ל דודאי ה"ה כן שזה אס מיפק
הוה ע"י הודאת הרב כמו על פי
עדים אלא אורחא דמילתא נקט שאין
רגילות הרב להודות כלל אלא כשיש
עדים בדבר:

דאבתי גברא לא פחייב.

אין הטעם משום דאי
הוה בעי הוה אחי לנ"ד ומודה
ומיפקר דאפי' לשמואל דלמר לקמן
(דף עה.) מודה בקנס ואח"כ באלו
עדים חייב הכא כיון דלא עמד בדיו לא
חשבינן לגברא בר חיובא לענין קנס
כדפרישית בסוף המניח (על ג. וס):
ד"ה (הכא) כשעמין דהחלט השור:
ונמצאו וזבבים קמאי. בזה
סיפא הלכך לומר
שהעדים שהזכרו צריכיהם שהחמו
הם היו ראשונים משום דלרין לומר
דפסקין לדינא אפומייהו דאין העדים
וזמנים משלמים עד שיגמר הדיון על
פיהם ואס לא שבאו תחילה לא ה"מ
למפקק דינא אפומייהו אבל ברישא
אע"פ שבאו לסוף פסקין דינא
אפומייהו: **עבד ב"ד דהו ביבד**
קאמר כל דהו דלגמר באין לסועיה:
הוה

הרבנה יס' לתמוה אמאי קאמר כל דהו דלגמר באין לסועיה:
הוה
מנהיג ליה הודאה וקתבע ליה האי עבד הפלת את שני וסימא את עינו והעמדתיך בדיו ונתחייבת לי דמי עינו והביא עדים אלו
על כך ואחו סהדי אחריני ואמרו לא חייבינו ב"ד אלא דמי שן ואומיניהו הלכך בין רישא ובין סיפא אדמי עבד לא מחייבי
דהא מכ"ד קמא נפק עבד לחירות אלא שזה היה מחזיק בו אבל דמי עין משלמי לעבד צבנא דרישא דהא ממונא דעין אית ליה גביה
מבית דין קמא וקבעו הני למיפטריה ובסיפא משלמי דמי עין לרב דקא מחייבי ליה אשקרא וע"כ בדאפרינהו מוקמת ליה דאי לאו
הכי כיון דליכא סהדי אבי דינא קמא כוליה עבד בעי שלומי: דוקא דרבא. דהכחשה תחילת הומה היא מהיכא: **אילימא**
פרישא. דמוקי לה בשלש כיתות סוף סוף מי קא איתכחשו דמהיו עדותן בעילה בהכחשה דקמאי הא אי לא מיתומי דינא כותמיהו
פסקין ויהיב דמי שן בשלש כיתות סוף סוף מי קא איתכחשו דמהיו עדותן בעילה בהכחשה דקמאי הא אי לא מיתומי דינא כותמיהו
לא הרב דאיתכחשו קמאי ולא קטלינן ליה ולעולם! אימא לך כיון דבעיל סהדומייהו לא מהניא בזה מורת הומה: **מדרישא.**
מוכחא בשלש כיתות דקתני שהרי הרב אומר כן אלמא דאחו כן אחריני ברישא דהוה מחייב ליה דמי עין: **סיפא נמי בשלש.**
כיתות ונהי דלא אפשר דההו כן אחריני קודמת דא"כ דקמאי אחרי סימא והדר הפיל והדר אמרי הפיל והדר סימא לא מיגמר
דינא אפומייהו למיתן דמי עינא אלא דמי שן והוה ככלל דמרייהו וכיון דלא נגמר הדיון על פיהם לא מחייבי הני מליעלי בהומה
דכת שלשית מיהו הכי מוקי לה דאחו הוה כי תרי ברישא ואמרי הפיל והדר סימא ופסקין לדינא אפומייהו כו': **דקא מתכחי לקמאי.**
ונעלה עדותן דלא יהיב דמים הימורים וקמני דמי נמלאו וזמנים על ידי כן שלשית משלמין: **אלא סיפא לפה לי.** לאוקמה
בדוחקא בשלש כיתות הא בתרי סגיא ובדאפרינהו ואומיניהו ורישא כדמשמע בשלשה דלא בדאפרינהו ומיהו מניה ליכא למידק מדי:
ניפוק

מדרישא. בשתי כיתות. להכי תלי רישא בסיפא דרישא לא ניחא
לן לאוקמה בשתי כיתות אלא בג' משום דקתני שהרי הרב אומר
כן ואי דלא אחאי כן אחריני מקמי דידעו ואמרו איפכא לא הוה
ניחא ליה כהני דמפקי ליה לעבד לחירות אלא מדרישא מיתוקמא
בשתי כיתות וע"כ במיפק והומה
מוקמת ליה הלכך רישא נמי אוקי
במיפק והומה: **שהרי העבד אומר**
כן. דניחא ליה דמפקי ליה לחירות
ויהיב ליה דמי עין: **בפרישא.** אומן
שמוימין: **אילימא דלא קמורו.** הנך
במריא צבנא דעבד כלל אלא
דקאמרי עמנו הייחס וכו' לא מידי:
כוליה עבד. בעי קמאי לשלומי:
ואפרינהו. ואהנו ליה לרב לפוטרו
מדמי עין שכן מרובין מדמי שן
ומיהו עבד נפיק לחירות: **ואומיניהו.**
וכהא ליכא למיתר כדאמר רבא
ברישא דאחאי כן אחריני מקמי
דידעו ואמרי איפכא סימא את עינו
והפיל את שני דאי אחאי כן אחריני
ברישא והדר אמרי הוה הפיל את שני
וסימא את עינו כיון דלא אפומייהו
פסקין דינא אלא בראשונים שמקוקים
את הרב לדמי שן שישט ככלל דמי
עין של אחרינים אפילו נמלאו וזמנים
אלו האחרונים לא הוה מחייבי דאין
עדים וזמנים מתחייבים עד שיגמר
הדיון על פיהם הלכך הן סיפא מוכחא
לפוס ריהטא בשתי כיתות ומיפק
והומה: **ופיכי דמי.** בין רישא ובין
סיפא כיון דהשתא מוקמת לה במיפק
והומה ובשתי כיתות עדים היכי דמי:
אי דאמרי אחריני בני בפראי. כיון
דאמרי קמאי יוס ראשון הוה מעשה
ואחו בתראי ואמרי "יוס שני הוה
מעשה ואיפכא הוה: **אכתי כוליה**
עבד בעי לשלומי לרב. דמי מחייבי ליה
מיוס ראשון להוציא עבדו לחירות
אכתי לא הוה בר חיובא דהא כיוס
שני הוה מעשה ואכתי כוליה עבד
בעי לשלומי לרב דמי אלו לאסהדי
לחיוביה לרב אכתי לאו בר חיובא
הוה: **דמקדמי אקדומי בני בפראי.**
שהם מורים דקודם שבאת כן ראשונה
להעיד נעשה מעשה: **ואי דלא.** העמידו
העבד לרבו בדיון קודם שבאת כן
ראשונה להעיד אכתי כולי דמי עבד
בעי שלומי דהא כוליה בעי אפסדיה

מניה דאכתי גברא לא מיחייב דאי
ומודה ומפטר דמודה בקנס פטור ומירות דשן ועין קנסא הוה:

כשעמד בדיו. על החבלות הללו ע"י עדים אחריים ב"ד אחר וחייבוהו להניח העבד וכתב דהשתא אי קאמי בעלים קמן הא לא
מנהיג ליה הודאה וקתבע ליה האי עבד הפלת את שני וסימא את עינו והעמדתיך בדיו ונתחייבת לי דמי עינו והביא עדים אלו
על כך ואחו סהדי אחריני ואמרו לא חייבינו ב"ד אלא דמי שן ואומיניהו הלכך בין רישא ובין סיפא אדמי עבד לא מחייבי
דהא מכ"ד קמא נפק עבד לחירות אלא שזה היה מחזיק בו אבל דמי עין משלמי לעבד צבנא דרישא דהא ממונא דעין אית ליה גביה
מבית דין קמא וקבעו הני למיפטריה ובסיפא משלמי דמי עין לרב דקא מחייבי ליה אשקרא וע"כ בדאפרינהו מוקמת ליה דאי לאו
הכי כיון דליכא סהדי אבי דינא קמא כוליה עבד בעי שלומי: דוקא דרבא. דהכחשה תחילת הומה היא מהיכא: **אילימא**
פרישא. דמוקי לה בשלש כיתות סוף סוף מי קא איתכחשו דמהיו עדותן בעילה בהכחשה דקמאי הא אי לא מיתומי דינא כותמיהו
פסקין ויהיב דמי שן בשלש כיתות סוף סוף מי קא איתכחשו דמהיו עדותן בעילה בהכחשה דקמאי הא אי לא מיתומי דינא כותמיהו
לא הרב דאיתכחשו קמאי ולא קטלינן ליה ולעולם! אימא לך כיון דבעיל סהדומייהו לא מהניא בזה מורת הומה: **מדרישא.**
מוכחא בשלש כיתות דקתני שהרי הרב אומר כן אלמא דאחו כן אחריני ברישא דהוה מחייב ליה דמי עין: **סיפא נמי בשלש.**
כיתות ונהי דלא אפשר דההו כן אחריני קודמת דא"כ דקמאי אחרי סימא והדר הפיל והדר אמרי הפיל והדר סימא לא מיגמר
דינא אפומייהו למיתן דמי עינא אלא דמי שן והוה ככלל דמרייהו וכיון דלא נגמר הדיון על פיהם לא מחייבי הני מליעלי בהומה
דכת שלשית מיהו הכי מוקי לה דאחו הוה כי תרי ברישא ואמרי הפיל והדר סימא ופסקין לדינא אפומייהו כו': **דקא מתכחי לקמאי.**
ונעלה עדותן דלא יהיב דמים הימורים וקמני דמי נמלאו וזמנים על ידי כן שלשית משלמין: **אלא סיפא לפה לי.** לאוקמה
בדוחקא בשלש כיתות הא בתרי סגיא ובדאפרינהו ואומיניהו ורישא כדמשמע בשלשה דלא בדאפרינהו ומיהו מניה ליכא למידק מדי:
ניפוק

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones